

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Mark Twain

**Aventurile lui
Huckleberry Finn**

Mark Twain

Aventurile lui Huckleberry Finn

Ilustrată
de ANCA SMĂRĂNDACHE

Traducere din limba engleză
de PETRE SOLOMON

Redactori: Georgiana Paraschiv, Lavinia Braniște
Machetare și DTP: Corneliu Frumosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Aventurile lui Huckleberry Finn / Mark Twain;
trad. de Petre Solomon, il. Anca Smărăndache;
– București: Editura Arthur, 2013
ISBN 978-606-8044-38-5

I. Solomon, Petre (trad.)

II. Smărăndache, Anca (il.)

821.111(73)-93-31=135.1

Mark Twain
The Adventures of Huckleberry Finn

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

NOTĂ

Persoanele care vor încerca să găsească o justificare acestei povestiri vor fi date în judecată; persoanele care vor încerca să identifice o morală în cuprinsul ei vor fi surghiunite; persoanele care vor încerca să-i găsească vreo intrigă anume vor fi împușcate.

Din ordinul autorului

N-AVEȚI DE UNDE SĂ ȘTIȚI CINE SUNT dacă n-ați citit cartea *Aventurile lui Tom Sawyer*¹ – dar n-are a face. Cartea a fost scrisă de domnul Mark Twain, iar cele istorisite într-înșea sunt în mare parte adevărate. A mai pus și de la el, pe ici pe colo – ia, o nimica toată –, dar, îndeobște, tot ce spune e adevărat. Cui nu i se întâmplă să mintă din când în când? Poate doar mătușii Polly, văduvei Douglas sau, cine știe, lui Mary².

În carte era vorba și de Polly, mătușa lui Tom, și de Mary, și de văduva Douglas – și, precum v-am mai zis, în afară de unele lucruri trase de păr, cartea spunea adevărul adevărat.

Iată cum se isprăvea cartea: Tom și cu mine am găsit banii ascunși de tâlhari în peșteră și ne-am îmbogățit. Ne-am ales fiecare cu câte șase mii de dolari de aur. Un munte de bani, când îi puneai unul peste altul. Judele Thatcher i-a luat și i-a pus să clocească dobândă, câte un dolar pe zi, și asta tot anul, vasăzică o grămadă de bani, cu care nu mai știai ce să faci. Văduva Douglas m-a înfiat, jurându-și să facă din mine „un om țivilizat“. Îmi venea tare greu să stau toată vremea în casă, din pricina văduvei care era groaznic de așezată și de tipică în tot ce făcea. De-aia, când n-am mai putut să rabd, am șters-o. Mi-am pus zdrențele alea vechi și m-am mutat iar în poloboc, bucuros că-s slobod. Dar Tom Sawyer m-a dibăcit și mi-a dat de veste că are de gând să pună pe roate o bandă de hoți, în care, dacă m-aș întoarce la văduvă și m-aș face băiat de treabă, aș putea intra și eu.

---

¹ Roman publicat de Mark Twain în 1876, ai cărui eroi sunt Tom Sawyer și Huckleberry Finn.

² Personaje ale romanului *Aventurile lui Tom Sawyer*.

Așa că m-am întors. Cum m-a văzut, văduva a început să bocească, zicând că-s o biată oaie rățăcită și multe altele, ce-i drept fără nicio răutate din parte-i. Apoi m-a vârât iarăși în hainele alea noi, în care m-apucau nădușelile și mă simțeam ca-n chingi. Și atunci vechea poveste a-nceput din nou. Când văduva suna clopoțelul pentru cină, trebuia să dau fuga numaidecât și, odată așezat la masă, n-aveam voie să încep să mănânc: trebuia să aștept până ce văduva, cu bărbia în piept, blagoslovea bucatele, cu toate că nu le lipsea nimica, atâta doar că fiecare fel era gătit în alt vas. Când le pui pe toate într-o strachină, e altceva: se amestecă între ele, se fac mai zemoase și ți-e mai mare dragul să le mănânci.

După cină, văduva își lua cartea și începea să mă dăscălească despre Moise și coșulețul de papură¹. La-nceput ardeam de nerăbdare să știu ce-i cu el, dar când am aflat că Moise răposase de mult, nu m-am mai sinchisit de el, pentru că, între noi fie vorba, nu prea mă dau în vânt după ăi morți.

Odată, când am vrut să fumez și eu o pipă, i-am cerut voie văduvei. Dar ți-ai găsit! Zicea că nu-i frumos, că-i un obicei mitocănesc și c-ar trebui să mă las de fumat. Așa-s unii oameni. Se apucă să ponegrească niște lucruri de care n-au habar! Văduva îi tot dădea zor cu Moise, un cetățean care nici măcar nu-i era rudă și care, fiind mort, nu mai putea fi de folos nimănui; în schimb, mă învinuia întruna de o treabă care, orice s-ar zice, tot e bună la ceva. Unde mai pui că și văduva trăgea tutun pe nas, dar pas de-i spune ceva, ea cică avea dreptul.

Soră-sa, domnișoara Watson, o fată bătrână, cu ochelari pe nas și cam sfrijită, care de câteva zile venise să stea la ea, m-a încolțit apoi cu un abecedar. M-a canonit așa cam un ceas, pân-a potolit-o văduva. Eram la capătul răbdărilor. O oră întreagă după aceea m-am plictisit de moarte, simțeam că înnebunesc. Domnișoara Watson mă cicălea mereu: „Huckleberry, ia-ți picioarele de-acolo“, „Huckleberry, nu te gheboșa,

---

¹ O legendă a mitologiei biblice povestește că Moise, după ce s-a născut, a fost pus într-un coșuleț căruia i s-a dat drumul pe Nil. Coșulețul a fost găsit de fiica faraonului.

stai drept“. Și după un minut începea iar: „Huckleberry, nu mai căsca și nu te mai întinde așa. De ce nu-ncerci să te porți ca lumea?“

Când a început să-mi vorbească despre iad, i-am spus cinstit că mi-aș dori să fiu acolo. Asta a scos-o din sărite, măcar că n-o spuseseam cu răutate. Nu voiam decât să plec – oriunde, numai să plec; doream o schimbare, de orice fel.

Mi-a zis atunci că nu se cade să vorbesc așa, că ea n-ar fi spus nici-odată una ca asta și că, în ceea ce-o privește, va face totul ca să ajungă în rai. Cât despre mine, socotind că nu-i nicio scofală să mă duc într-un loc unde o să vină și ea, m-am hotărât să nu-mi dau silința s-o însoțesc. Firește că nu i-am spus-o, ca să n-o ațâț și mai mult – ar fi făcut gălăgie.

Domnișoara Watson îi tot dădea înainte cu raiul. Așa-i era felul: când începea să-i turuie gurița nu era chip s-o oprești. În rai, zicea ea, oamenii n-au altă treabă decât să se plimbe toată ziua și să cânte la harfă, în vecii vecilor. După părerea mea, nu era cine știe ce pricopseală, însă nu i-am spus nimic. Am întrebat-o numai ce crede: Tom Sawyer ar putea nimeri și el în rai? „Firește că nu!“ mi-a răspuns ea. M-am bucurat din cale-afară: nu de alta, dar voiam să fiu împreună cu Tom.

Domnișoara Watson m-a tot bătut la cap, pân-am simțit că obolesc și mă apucă stenahoria. În curând au fost chemați în casă negrii și, după rugăciune, toată lumea s-a dus la culcare. M-am suit în odaia mea, cu un capăt de lumânare în mână; l-am pus pe masă, m-am așezat pe un scaun lângă fereastră și am încercat să mă gândesc la ceva vesel, dar degeaba. Mă simțeam atât de stingher, încât mai c-aș fi vrut să mor. Stelele străluceau și frunzișul copacilor fremăta jalnic. De departe se auzea țipătul unei bufnițe, bocind pesemne vreun mort. P-ormă o ciuvi-că a început să cârâie și un câine să urle, semn că cineva avea să moară. Iar vântul îmi tot șoptea ceva la ureche și, nepricepând ce-mi spune, mă treceau fiori reci. Dinspre pădure se auzi apoi zgomotul pe care-l stârnesc strigoii când vor să ne spună ce au pe suflet și nu se pot face înțeleși; negăsindu-și tihnă în mormânt, sunt nevoiți să bată drumurile și să se tânuie noapte de noapte. Eram atât de abătut și de înfricoșat,

Încât tare aș fi vrut să am pe cineva lângă mine. Curând, un păianjen începu să mi se cațare pe umăr; i-am făcut vânt și a picat taman în flacăra lumânării. Până s-apuc eu să mă mișc, se și mistuise. Știam că e semn rău și că-mi aduce nenorocire – n-aveam nevoie ca cineva să mi-o spună. Și m-a cuprins un tremurici, de era cât p-aci să-mi cadă țoalele de pe mine. M-am sculat și am ocolit de trei ori scaunul făcându-mi cruce de fiecare dată. Apoi mi-am legat c-un capăt de ață o șuviță de păr, ca să alung vrăjitoarele. Dar nu prea aveam eu încredere în chestia asta. Asemenea vrăji are rost să le faci când pierzi o potcoavă găsită, pe care voiai s-o atârni deasupra ușii, dar n-am auzit încă pe nimeni să spună că în felul ăsta ai putea scăpa de ghinion, după ce-ai omorât un păianjen.

M-am așezat iar, tremurând ca varga, și mi-am scos luleaua. Acum nu era primejdie să afle văduva, fiindcă în toată casa domnea o liniște de mormânt. După nu știu câtă vreme, am auzit cum bate orologiul târgului – bang! bang! – de douăsprezece ori, apoi s-a lăsat din nou tăcerea, mai adâncă decât înainte. Dar în curând am auzit trosnind o creangă undeva în desişul copacilor – ceva se mișca pe-acolo. Am stat așa, fără să clipesc, trăgând cu urechea. Am deslușit cu greu un mieunat, colo jos. Strașnic! Am mieunat și eu încetișor de tot, am stins lumânarea și am sărit de pe fereastră pe acoperișul șopronului. De-acolo m-am lăsat în jos și m-am strecurat târâș printre copaci. Tom Sawyer era, firește, acolo. Mă aștepta.